

החברותא

בס"ד ערש"ק פ' תזריע כ"ח אדר ב' תשע"ט

החברותא בטאן פנימי לחברים גליון מס 605

פנינים יקרים

אשה כי תזריע וילדה זכר (יב, א) הלשון תזריע צ"ב הל"ל אשה כי תהר וכו', אלא הפירוש הזרעת מצוות ומעשים טובים על דרך אומרו זרעו לכם צדקה (הושע י, יב) וילדה זכר הכוונה להשפעות טובות שהיא בחינת עליונה - משפיע.

אשה כי תזריע וכו' (יב, ב) רש"י: אר"ש כשם שיצירתו של אדם אחר כל בהמה חיה ועוף במעשה בראשית כך תורתו נתפרשת אחר תורת בהמה חיה ועוף. הכוונה בזה אמנם האדם הוא בחיר היצירה נור הבריאה בכ"ז אל יחשוב שהוא השליט ומותר לו לפרוץ כל הגדרים להתגאות ולהתנשא וכו', לכן הקדימה תורה בדיני בהמה ללמדנו שלעומת זה המצורעים והטמאים שהושחתו והזדהמו ע"י העוונות הם נחותי דרגא גרועים מחייתו טרף ולרדת לעמקי שאול, והבן.

אשה כי תזריע וילדה זכר (יב, א) איתא בזה"ק אמר רבי יוסי איתתא מיומא דאיתעברת עד יומא דיולדת לית לה בפומא אלא ילידא דילה אי להוי דכר וכו'. ושמעתי ממורי ורבי המגיד ממעזריטש זיע"א על מאמר חז"ל (וה"ק) ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים כדכתיב בן חכם ישמח אב (משלי י) דהיינו כמה שעושים מצוות ומעשים טובים אנו גורמים תענוג לבוב"ה. וזה שאמר הזה"ק איתתא הוא כנסת ישראל, מיומא דאיתעברא היינו מעת שמתחיל לעבוד את הבורא הנקרא הריון עד יומא דהולדת היינו עשיית מצוות כדבעי שהוא בבחינת לידה יהיה בבחינת זכר להשפיע תענוג לבוית"ש, וד"ל.

אשה כי תזריע וילדה זכר (יב, א) רצה לומר אשה מרמז לבחינת "דין" כידוע (וה"ק) היינו כשבא על האדם בחינת "דין", ועי"ז שיפשפש במעשיו ומעלה אותה בחינת דין לבחינת חסד, ועי"ז נמשך עליו קדושה עליונה בחינת זכר שהוא גימטריה ברכ"ה בחינת "חסד".

וביום השמיני ימול בשר ערלתו (יב, ג) הטעם שבכרית מילה מספיק שבעה ימים לקבוע שהילד מחזקת בריא כי הולכים אחר הרוב, משא"כ בפדיון הבן ממתנים עד שלשים שאז הוא ודאי בר קימא כי במזמן לא הולכים אחר הרוב וד"ל.

תשב בדמי טהרה (יב, ד) הטהרה הנעלית ביותר הוא הדומיה - (דמי מלשון דממה) וככל שיהיה האדם מסוגל לשמור על השתיקה כך יזכה לשלמות הטהרה.

ואל המקדש לא תבא עד מלאת ימי טהרה (יב, ה) כדי להגיע להיות קדוש לעבודתו יתברך צריך להתנער מזוהמת החיים להתאמן להתחזק בטהרת הגוף והנפש כי אין קדושה בלי טהרה הקודמת לה.

אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת (יג, ב) הגשמית נקרא בשם בשר והיינו שמכנים חלילה תאות הגשמיות בעורו ולא די שלא תיקן את עורו שיהיה אור באלף אלא שהוסיף חלילה חמאים ועוונות בעורו כגון "שאת" - מדות רעות ובראשם מדת הגאווה, או "ספחת" - שהיא התחברות לאנשים רקים, או "בהרת" הגורם לפניות וגאווה בשעה שעושה עובדין מועילין והם מתקלקלים. העצה: והיה בעור בשרו לנגע צרעת שהם אותיות ענג אשר מחמת שלא נזהר בהם נעשה "נגע" יהפכה להיות אור כדאיתא בגמרא בתורתו של רבי מאיר מצינו כתנות אור באלף כאשר היה בתחילת הבריאה שהיו מאירים אור גדול.

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

האשק שיחת הרא"ש ז"ע"א פרישת כי תשא תשל"ב ה'תשנ"א לזכרם ו' א.א.

בהמה ואינה יכולה להיות מלאך, אבל האדם שהוא בבחינת בהמה הוא בבחינה הגדולה ביותר של הקדושה, כי זה היה תכלית הבריאה שאדם יעבוד על עצמו שכל החכמה שיש לו מאין תמצא ואינה שלו. שמא תאמר, אם הוא ערטילאי מן החכמה בבחינת בהמה מהיכן הגיע אליו כזו חכמה? דווקא דרך זה שהוא נהיה בהמה הגיע אליו החכמה. וזהו כל התכלית שלנו.

וכאשר אנו כולנו נרצה לעבוד על עצמנו. לא עבודה לקבל חכמה, רק לעבוד להשיג את הבהמיות, את הבחינה של "חטאתי לה'", "וחטאתי נגדי תמיד". באם האדם לא חי במציאות הזו אזי דווקא כאשר האדם לא חוטא הוא בחטא. היות שזהו הטבע של העולם, כשהולך לאדם בקלות בעולם הזה הוא שוכח לגמרי מהקדושה. הוא נעשה קל דעת, וחי לו בזחיחות הדעת. על הקדושה הוא בכלל לא חושב, ועוד מחזיק את עצמו ל"שיינער איד". הוא בא לביהכ"ס, לומד ומתפלל, ומברך מזונות ושותה לחיים, ויוצא משם די מאושר. הוא עשה היום מעשים טובים, התפלל שתה לחיים, ובדיוק היום היה יארציט והוא דיבר מהרבי. הוא ערליכער איד. אמנם זה שחי בשלימות של "וחטאתי נגדי תמיד", דווקא מתי שהוא לא בחטא חיל ורעדה יאחזון שלא ישכח את מציאות הוי'. כי מתי שאדם אינו חי בבחינת חטא (דהיינו בבחינת פחד. בבחינת בחירה. כי מהי הבחירה שהחכמה מראה לו את הבהמיות שלו ואז הוא יודע שאינו כלום וכל רגע הוא בסכנה) הוא נפרד מן הקדושה. ולכן בשעה שהאדם מקבל את המכה, עליו

כל אחד חי בהרגלים שלו, ובשום אופן אינו יכול לצאת מההרגלים שהוא התרגל בהם, אל לו לאדם לרמות את עצמו שמחר הוא יצא מן ההרגל, כי זה בחינה של "רשעים מלאים חרטות", שכביכול המצב הזה לא טוב, ומי שאומר שמחר יצא מן ההרגל הרי זה סימן שהוא מיואש. האדם צריך לדעת שמהרגלים לא יוצאים אף פעם, כמו שאדם הראשון אמר "אכלתי ואוכל עוד", ורק אם הוא חי עם סיבת כל הסיבות הוא שולח לו סיבה שתציל אותו. וכשהוא חי את הסיבות הוא נוכח לראות למה אני לא פגמתי? למה לא גנבתי? למה לא הרגתי? בגלל שיש סיבה! ובלי סיבה - כמו שהבהמה נוגחת ובועטת כך הוא מזיק עם החטאים שלו. לכן כשהאדם רוצה להגיע אל השלימות הוא מוכרח לחפש ולמצוא את סיבת כל הסיבות עילת כל העילות. והוא צריך לחיות איתו. וכאשר הוא חי את הבהמיות שלו הוא יכול לחיות עם סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות. כי כאשר הוא משיג ומכיר שהמציאות שלו היא אין, ואז החכמה שלו מראה לו שהוא בהמה, ואם כן מאין לו חכמה. וממילא הוא מגיע להכרה שהחכמה היא מאין. וע"י החכמה הזו הוא מוצא את הקדושה, כי מתוך שמכיר שהחכמה איננה שלו הוא מוצא בעצמו את הקדושה, והוא חי עם הרבש"ע כגמול עלי אמו. וזהו כל תכלית הבריאה שעבודה ירדנו לעולם. הרבש"ע ברא כזו מציאות שנקראת עולם בכדי שאנו נכיר אותו דרך הבהמיות שלנו, ואז אנו נהיה בחינת מלאכים. מתוך שהוא מכיר את הבהמיות שלו הבהמה הזו תהיה בחינת מלאך. הבהמה, גם כשהיא בבחינת בהמה היא נשארת

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

בביטול שלנו. כי עמלק הוא המפריד בין י-ה לו-ה, וכל עוד לא יהיה היחוד בין ק-ה לו-ה עדיין שכינתא בגלותא, ובגלל ששכינתא בגלותא הוא נקרא עמלק. וזה תלוי בביטול שלנו. וכאשר אנו נבוא לביטול כזה שהחכמה שלנו תראה לנו שאנו בחינת בהמה, ובמקום שנחפש את התענוג של החכמה, ונהנה מן הסיפוק שהרבש"ע עזר לנו, צריך להגיע לאמיתת החכמה, שנכיר ונשיג את בחינת בהמה. ואם כן מאין באה לנו החכמה - מאין. אם אני "אין" איך מגיע לכזה אין חכמה שכזו, מוכרח שיש בנו מציאות עליונה שנקראת אין, מציאות שאי אפשר להשיגה, רק באמונה, ואנו צריכים להאמין שיש בנו כזו מציאות.

להגיע אי אפשר אלא ע"י האחדות, בשבת אחים גם יחד. ואם אנו נתאגד ביחד, ונאהב אחד את השני, אז נגיע לבחינת "ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך", שכל העבודה תהיה רק "לרצונך", למלא את רצון הבורא, אז נגיע לשלימות האמיתית של הבהמיות, שזה היה התכלית שהרבש"ע ברא את האדם בכדי שיכיר ש"מותר האדם מן הבהמה אין", ויגיע לשלימות בחינת "אנוש", שעליה שאלו המלאכים את הרבש"ע "מה אנוש כי תזכרנו". כמו משה רבינו שהרבש"ע העיד בו "לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא" שהוא הגיע לתכליתא כאשר אמר "ונחנו מה". והיינו שאז נגיע לשלימות הבהמיות שזוהו תכלית הבריאה, כי תכלית הבריאה היא שלימות הוי', שכל המציאות וכל החכמה היא מאין.

המשך יבוא אי"ה

לדעת שזוהי סיבה מאת ה' להחזירו למציאות האמיתית בכדי שבל ידח ממנו נדח. כי מתי שהרבש"ע נותן לו להיות שמח, ומאפשר לו לעבוד את ה' וללכת לביהכנ"ס וכל מה שהוא רוצה, הוא שוכח מהרבש"ע. "שמנת עבית", כאשר הוא התפלל "א גשמעקן דאוונן" ושתה לחיים, "כשית" - הוא יוצא עם גאווה, וחושב בליבו "הרבש"ע עזר לי", ובעיני עצמו הוא ערליכער איד שזה הסיפוק שהוא קיבל מהתפילה. והוא שוכח שהתפילה צריכה להיות בהכנעה, וכל הזמן הוא צריך להיות בבחינת וחטאתי נגדי תמיד, שלא יסור פחד החטא מנגד עיניו. כי כל הנשמה תהלל י-ה כתיב, על כל נשימה ונשימה, ובכל נשימה ונשימה הוא צריך להיות בפחד שלא יתנתק, ומתוך המציאות שלו הוא ידע להכיר מהיכן הוא חי. וזוהי תכלית הבריאה.

ואמנם כל אחד צריך להיות בשמחה, כמו שאמר דוד המלך "עבדו את ה' בשמחה", אבל ממה הוא צריך להיות בשמחה, מזה שהוא מכיר את המציאות שלו שהוא בחינת בהמה. ויש לו מה להיות בשמחה, הרי יש לו חכמה ויש לו כל טוב. יש שאומרים מה אני צריך ללמוד אם אין לי כלום, זה לא נכון, החכמה נשארת אצלו, והעבודה נשארת אצלו, הסיפוק נשאר אצלו, הרבש"ע לא לוקח לו שום דבר. אבל הסיפוק צריך להיות מזה שהוא חי במציאות אין, מזה צריך להיות הסיפוק, שהחכמה היא מאין והיא לא שלו.

לכן, אם אנו רוצים לזכות בדורנו לבחינת שלימות הוי', ושיהיה מחית עמלק, הכל תלוי

המשך פנינים יקרים

ומראה הנגע עמוק מעור בשרו (יג, ג) מראה הנגע שהיא הגאווה עמוק מעור בשרו דהיינו שהוא מלא גאווה מבפנים אבל אינו מראה אותו מבחוץ, וזהו עמוק מעור בשרו היינו מעמיק אותה ומסתיר אותה שלא תראה. אפילו הכי "נגע צרעת היא" אע"ג שלא הכירוהו בני אדם. הרי וראהו הכהן וטמא אותו... כי הכירו. (פתוחי חותם)

וביום הראות בו בשר חי יטמא (יג, יד) הענין בזה דהנה דרך הצדיק אשר תמיד לבו נשבר בקרבו ומוכנע מאד ושפל בעיניו כעפר, בראותו שעדיין לא יצא חובתו בעבודת השי"ת, וככל שמוסיף בדרכי ה' משיג יותר רוממות א-ל ונשבר לבו בקרבו יותר ויותר, ועי"כ משיגים ההגבהה בדרכי ה'. אבל לא כן אותם החושבים שכבר הגיעו לתכלית כי לטמא יקרא, וזהו וביום הראות בו בשר חי ולא נשבר בקרבו בודאי יטמא. וטמא יקרא עד שיטהר בבחינה הנוכרת שהוא השפלות האמיתי להפוך את ה"בשר" ל"שבר" להרבות תיקונו. (דעת משה)

וטמא טמא יקרא (יג, מה) דרשו רבותינו ז"ל (שבת סז) צריך להודיע צערו לרבים ורבים יבקשו עליו רחמים ע"כ. אומרים העולם שאחר שריפה ר"ל מתעשרים. והטעם דהרי בזה שנשרף ביתו יש לעולם געגועים ורחמנות גדולה וחפצים שיתרומם קרנו בודאי שתפלת הרבים מתקבל. וזהו גם במצורע שמודיע צערו לרבים ורבים מבקשים עליו רחמים ומטהר... (מדרש פנחס בשם הבעש"ט)

זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו (יד, ב) במד"ר הה"ד שיש הנה שגא ה' ושבע תועבות נפשו (משלי ו) ואלו הן עינים רמות, לשון שקר, ידיים שופכות דם נקי, לב חורש מחשבת און, רגלים ממהרות לרוץ לרעה, יפיח כזבים, עד שקר, משלח מדנים בין אחים, וא"ר יוחנן וכולן לקו בצרעת עכת"ד. וזהו זאת תהיה תורת המצורע זאת במספר קטן שבע ביום טהרתו יפשפש במעשיו בשבע קלקולים האמורים. והובא אל הכהן אלו תלמידי חכמים שבדור ואז יטהר...

זאת תהי' תורת המצורע וכו' והובא אל הכהן (יד, ב) תורת המצורע שחטא לרבים שדיבר לשון הרע על רבים ודן אותם לכף חוב. התיקון לזה והובא אל הכהן שיביא עצמו לידי מדת הכהן שהתעסקותו לכפר תמיד על הבעלים, כן יזכה הרבים בתורה ומצוות, וגדול המעשה יותר מן העושה (ב"ב ט).

אל כלי חרס על מים חיים (יד, ה) אין מים אלא תורה אך התנאי לכך שישים עצמו לחרס בטרם שיעסוק בתורה, וזהו אל כלי חרס הנשבר כשמתעסק במים חיים זו תורה. (משמרת איתמר)

ואם דל הוא ואין ידו משגת (יד, כא) הקב"ה הוא טוב לכל ואם האדם דל הוא על כרחך שמעשיו של אותו אדם מנעו ממנו את השפע. וכאשר יכיר בזה אז יושפע בשפע רב, כי טוב ה' לכל. (דברי שלום)

וכפר הכהן על המטהר לפני ה' (יד, לא) בכוחו של הכהן לכפר בתנאי שהאדם מוכן ומוזמן להטהר, וזהו וכפר הכהן על המטהר שמביע רצונו להיות טהור. (מבשר צדק)

ועפר אחר יקח וטח את הבית (יד, מב) רמז למדה טובה שעל ידה יחזור ויבנה בית המקדש, והוא בכח הענוה, כאמרו ועפר אחר מלשון ונפשי כעפר לכל תהיה היכולת בידו לטייה ולבנות בית המקדש מחדש. (תפארת שלמה)

והזרתם את בני ישראל (טו, לא) ישראל קדושים ראויין לגזר (קרויין...) וזהו והזרתם את בני ישראל ראויין הם לגזר משום שאתם בדלים ופורשים מטומאתם... (תפארת עזיאל)

י"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים

02 - 5829688 ☎ פקס: 02 - 5325477

מייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים 9105

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

